

Periòdic Quinzenal

La correspondència al Director

UN CAMP D'ESPORTS

Ara, ja una mica distanciat del moment àlgid de la nostra efervescència esportiva, potser no serà de massa de ressuscitar aquella mena de temes, una punta polsosos, que dies endarrera ens apassionaven tan intensament.

Un sector considerable de la nostra jovenalla, ahir i encara avui segurament, es sentien i continuen sentint-se esportius militants i dinàmics. Un altre contingent de veïns força remarcable, es reunien a l'entorn dels actors de l'esport per tal de fruit de l'espectacle dels «encontres» de semblant especialitat.

Transcorregué una temporada relativament satisfactòria per a tots els aficionats d'ambdues categories. Però, l'anhel de molts, el desig de la immensa majoria, no es pogué pas assolir. Actualment, en l'ànim de gairebé tots els nostres esportius, trobaríeu un bri de desil·lusió, una espurna apagada. Volien un terreny adequat per a la pràctica de les aficions llurs. I no els ha estat possible, fins avui, d'aconseguir-lo. Tanmateix, no s'han exhaurit les possibilitats.

Per tant, mentre no és una realitat tangible la possessió d'un camp d'esports per als nostres esportius, i mentre, no gens menys, puguem conservar l'esperança que ho sigui tard o d'hora, ens trobem, certament, en immillorables circumstàncies per a comentar l'assumpte en qüestió.

L'esport—entre nosaltres podríem concretar-lo al fút-bol—és i ha estat matèria d'apologia i de censura. Efecti-

vament, l'esport, tal com l'hem entès, per dissort, fins avui, no pot ésser recomanable. Però, això no vol dir que hàgim d'anatematitzar sistemàticament les manifestacions esportives. Adhuc tarades de males interpretacions, tenen molt de bo i d'aprofitable. No cal que ens erigim en advocats defensors de l'esport: la seva bondat natural ho fa inútil. Però, voldríem que els nostres esportius s'enomoresin de l'esport veritable, digui's fút-bol, boxa, excursionionisme, natació, atletisme, etc. Voldríem despollar el nostre esport dels enfarfecs corruptius que l'embolcallen i l'ofeguen. Som entusiastes de l'esport com a cultura del cos, part integrant de l'educació completa. Per això no estem satisfets de l'esport que entre nosaltres es practica. Tanmateix, no el menyspreem. Estem tan allunyats del fanàtic desencaminat com del detractor sistemàtic. L'esport és una arma de cultura que s'ha de saber manejar: qui l'agafi pel tall, s'ocurrà, naturalment. Però, la nostra peguesa no autoritza pas a condemnar l'instrument mal esgrimit.

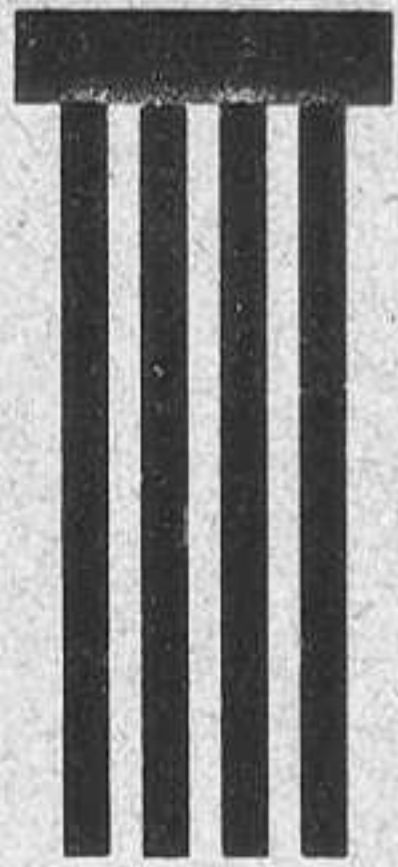
Salt necessita, també, un camp d'esports. No exigirem que sigui la primera cosa que s'obtingui de les que li manquen. Però, és una cosa que li cal, i no podrà passar indefinidament sense ella.

Mentrestant, els freturosos, el amants de l'esport, haurien d'entrenar-se a ésser dignes i veritables esportistes. Perquè ho puguin demostrar quan arribi l'avinentesa!

L. DE C. G.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Salut, Avi Macià?

Una colla d'anònims i fervents admiradors vostres—de tot vós, Don Francesc—, un grup d'amics de tot cor que potsèr no coneixereu mai, Avi Macià, us donen la benvinguda. Som francs, som humils, i no sabríem retre'us millor homenatge que l'encaixada cordial des d'aquest modest reconet de la nostra—i vostra!—Catalunya. Digneu-vos estrènyer la nostra mà, aquesta indigna mà nostra, desconeguda, invisible, que voldria, materialment, acaronar-vos. Salut!

Pels obrers de les nostres fàbriques

Tots els que vertaderament sentim dintre nostre inquietuds de progrés individual—que per malaurança no som pas un nombre gaire considerat, encara que sembli que sí—, i gaudim, al mateix temps, de la facilitat de dominar, poc o molt, la ploma—l'arma de tot bon ciutadà—, no podem romandre sense dirigir-nos periodísticament als nostres correligionaris i contrincants.

A tothora les nostres penses lluiten. A tothora cerquen noves idees. A tothora freturen per exposar-ne. I veus ací, amics llegidors, com vaig a demostrar-vos-ho amb un fet suara realitzat en una de les nostres fàbriques.

* * *

Fa cosa de cinc o sis setmanes, una obrera de la fàbrica de Salt, assabentada que una seva companya de treball es trobava en un estat força deplorable, va organitzar una «captíria» en pro d'aquesta infortunada.

Tots els obrers i obreres de la «Manufactures Gassol» hi varen voler contribuir; qui amb un ral, qui amb dos, qui amb quatre.

Es recolliren, unes cent vint-i-cinc pessetes; si no m'han enganyat. Quantitat estimable i inoblidable per la pobra i protegida família. Quantitat que si no és avui serà demà la sentirem xiular com a fet de venjança. Quantitat

que farà—si no ho ha fet encara—esclatar plors i rialles. Parlo per experiència.

Totes les captíries, siguin de la faisó que es vulgui, han de sofrir un dia o altre aquests petits o grans accidents.

Cal cercar un mitjà que els faci desaparèixer totalment. No us agradin els accidents morals, ni materials, ni de cap classe. Essent bons, són dolents. Ha d'agradar-vos més obrir els ulls, sempre els ulls, i mirar endavant; mai endarrera. El que mira endarrera, és un covard; el que mira endavant, un valent. Ço que tots hauríem de procurar ésser.

La valentia, en aquest món tan deixat anar de la mà de Déu, no abunda massa. Per això, a nosaltres, els pobres, els obrers, els tristos, els oblidats, etc., etc., no se'ns considera ni se'ns respecta. Som un remat d'ovelles manses allà on caldria ésser un remat de feres cruels.

Deixarem aquest to vibrant, però justicier, i ens anirem a un altre d'apacible i necessari.

* * *

Si els obrers de les fàbriques creàveu una societat, una societat en forma de «germandat», voleu dir que no aniríeu millor que en lloc d'organitzar captíries—cosa molt humana, però també molt endarrerida—, quan un vostre company o companya, te la dissort de caure—com tots hi esteu pendants—a l'afrau de la misèria?

Es podria pagar setmanalment una quota de vint cèntims, trenta, que no és res, que hom no en fa ni més ni menys...

Em sembla una idea bona i fàcil de realitzar. A més, molts es lliurarien d'haver de pronunciar aquell «gràcies» que tant humilla i esclavitza!

ACA

Un tros del meu diari

Ens trobem en una de les aglomeracions humanes més grans, la més gran, d'una nació europea. No és París, però tampoc no és Madrid; és un entremig, és... ja ho diré, és St. Julià de Lòria. Aquest poble que alguns anomenen la capital d'Andorra, té una vida molt migrada; aquí no es veuen ni guàrdies urbans, ni soldats, ni ministres, ni menys un parlament, però, això sí, ells diuen que hi ha més llibertat. Ja mai no els ha preocupat una crisi de govern, ni cap dictador s'atreveix a arrencar el poder de mans del poble. Aquí impera una veritable, aparent, democràcia.

Segons declaracions dels mateixos andorrans, la mal anomenada República d'Andorra, car no és República, sinó Principat, gaudeix d'una forma de govern envejable. ¿On se trobaria millor representada l'opinió del poble, que en el nostre consell? Això sí, diuen, només complim al peu de la lletra allò que ens mana l'il·lustre Sr. Bisbe de La Seu i el President de la República francesa, els retrats dels quals figuren a «La Casa de la Vall».

Vet aquí una gent que per no tenir un amo en tenen dos, i d'això en dic ¡Visca la democràcia!

L'altre dia, mentre desafiàvem el fred a la vora de l'estufa i bevent un bon cafè, vàrem sentir com un home gros, vermell, amb cara de satisfet, deia comentant la crisi del govern espanyol: ¡Pobra Espanya! ¡Visca la República! (Perquè ells també estan convençuts que Andorra és una República). Adés, me diu el meu company, que és castellà: «¿No se ríe V.?»—«Sí, yo me río»—li vaig contestar—«pero por dentro». I vertaderament, jo reia per dintre per no ferir l'amor propi i atreure'm una mala mirada.

Un andorrà no és un espanyol, ni tampoc és francès; és, únicament, andorrà. Encara que parlin el català, no volen ésser catalans, perquè no els confonguin amb els espanyols, i encara que molts sàpiguen el francès i França s'ocupi, una mica més que Espanya, d'infiltrar entre ells un esperit francòfil, també els detesten.

El sòl d'Andorra és ingrà, pobre; els boscos i els prats són les úniques fonts de riquesa a l'hivern, i a l'estiu compten a més amb el turisme. Això fa que els andorrans siguin especuladors, molt vius en qüestions de comerç, i aleshores sí que se'ls veu una senyalada tendència a favor d'Espanya o de França, segons la pesseta pugui o baixi.

«¡Oh, a l'estiu!»—se sent a dir a cada pas—«tanmateix és una altra cosa». «Si vos quedeu, veureu que bonic». I jo ho crec, per ells és més bonic l'estiu, perquè tota la blan-

cor que perden les muntanyes l'agafen les butxaques. Aquí no s'ha de buscar ni societats de cap mena, ni centres d'estudi, ni biblioteques, excepte una últimament donada al Consell general per la societat d'Estudis catalans de Barcelona, ni germandats ni... ni ganes de tenir res de tot això.

¡Andorra, Andorra, ets digna de visitar-te!

JUNIUS

La primera violeta

Un matí esplèndid de febrer.

Aquesta bonança precursora de la Primavera no llunyana, em convida a esplaiar l'esperit en l'aspecte per a mi més sublim, ço és, sadollar-me de naturalesa, i instintivament emprenc el camí del bosc...

Sobre migdia, després d'haver recorregut els indrets per a mi preferits, i anant ja de retorn, va deturar-me el suau remoreig d'un regueret que, ocult entre l'herbei mig sec i la fullaraca seca, em sortí al pas; en aturar-me arribà fins a mes oïdes l'alegre murmull que produeix l'aigua en saltar, i seguint el regueró, obrint-me pas entre l'espessor de verdisses i esbarzers, vàreig arribar a un recó humit on un pujolet, cobert de boscall tot el cim, i de molsa i eures que arrapades s'enfilaven per veure el Sol, la seva petita vessant, ombrejava uns quants metres de terreny relativament net. En arribar a aqueix lloc, dues merles sorpreses per ma presència importuna en els seu dominis, s'esmunyiren entre el verder, protestant amb son xerroteig, xiulant estrepitosament; uns àlbers aixecaven son nu brançatge al blau puríssim del cel, vestits sos troncs d'atapeïdes eures els uns, i deixant al descobert sa argentada nuesa els altres; els raigs oblics del Sol filtrant-se entre el brançatge d'uns verns propers enllumenaven a claps els troncs dels àlbers, tacant llurs vestits maragdins d'un verd-blanc brillant i donant estridents pinzellades d'argent a les soques llises i nues; dos ocellets saltironant pels branquillons dels plançons de vern, apareixien i desapareixien a mon esguard, jugant eixerits i alegres, indiferents a tot, segurs que ningú no havia d'anar a destorbar-los... ¡venturosa parella que lluny de les misèries humanes fruïu a tot plaer els esclats primaverals! ¡com envejo la vostra salvatge llibertat!... i jugant i saltironant van allunyant-se de mi inconsientment, ...sense por... Després d'haver romàs uns instants admirant la bellesa selvàtica d'aquell mirífic paratge, vàreig cercar la font; un rajolí, brollant del cor del pujolet, filtrant-se entre la molsa, saltava a un petit bassal, on naixia el regueret;

la cantarella que la font feia, semblava dir-me: «¿no tens sed?... ¿perquè no beus?» i, agraint l'ofrena, vàreig fer de la meva mà un recipient i vareig refrescar la meva gorja amb uns glops d'aigua gemada i cristallina. Encenc una cigarreta i resto uns segons contemplant com les blaves espirals del fum s'anaven a confondre amb la blavor diàfana de l'infinit. Abans de deixar el lloc, esguardo a l'entorn; de sobte albiro una taqueta morada que destacava del verd de la molsa, ¡una violeta! la primera que veig aquest any. El meu primer pensament fou collir-la, en allargar-hi el braç. però, una veu misteriosa em digué: «atura't, ¿que vas a fer? qui ets tu per a tocar una cosa que s'ha criat per a tothom? ¿Creus que ningú més no fé dret a fruit del bell esguard i delicat perfum d'aquesta violeta humil? Pensa que d'altres, com tu, poden arribar fins a aquest lloc i com a tu pot ésser-los grata la troballa.» Convençut vàreig tornar el braç enrera; era cert ço que la veu misteriosa va dir-me, jo no sóc qui per a llevar-li la vida ni a una flor tan sols; qui l'hi ha donada pot llevar-l'hi i aquest privilegi és sols i exclusivament del Criador.

Bo i tornant a casa vàreig recordar la violeta i les paraules misterioses, el ressò ignot de les quals repercutia encara en mon cervell...

I en pensar en la violeta, aquesta floreta senzilla i odorant, tota humilitat, símbol de modèstia, vàreig pensar en la fior quaresmal que apar que ens convida al recolliment i a la meditació més pregona, alliberant, unes jornades, el nostre esperit de les banalitats de la vida, fent, enc que sigui molt aparentment, un parèntesi en la vida de platxeri i disbauxa relativa.

JOAN PARADEDA

Pro llengua vernacla

Text corregit de l'exercici del número anterior:

«La condició del relleu per entre el qual corren *aquests* rius llevants, fa que *passin* amb *escassa* transició d'un llit torrencial a un llit de plana, d'una forta activitat *erosionadora* a una calma *favorable* a la sedimentació, però també a la *indecisió*.»

Han tramès solucions el senyors: Joan Rey, Jaume Sardà (que no han esmenat a *n'un*), Ricard Mis (que no ha notat la incorrecció de *l'indecisió*), Llorenç Brugués, Francesc Julià (que han sofert el mateix oblit del senyor Mis i que substitueixen *aquets* per *aqueixos*, en lloc de fer-ho per *aquests*), i Emili Serra (que tampoc no ha esmenat *l'in-*

deció i que escriu *erosionadora* en lloc d'*erosionadora*).

Per ara, són pocs els nostres col·laboradors, però selectes.

Nou fragment a esmenar:

«El capità, sentint els raonaments de la muller, quedà tant rialler com avans estava, doncs la separació fou ja cosa descomtada per ell, desde l'arribada del viatge dels nuvis. No és pas que'n sentís greu pena d'aquesta separació, ben natural entre maríns. Fins experimentava un cert alivi d'alliberarse, per un espai de temps, de les tretes d'amor massa riguroses i feridores.»

PAL·LAS

Anem «Pollo»?

TALLER DE FUSTERIA Y MOBLES
ENCARRECS FUNERARIS

CASA JUNCÁ

Princesa, 25, 27 i 29

SALT

Versificació

Anem avui a tractar de les diferents combinacions poètiques.

Generalment els versos es distribueixen en grups que s'anomenen estrofes.

Quan les estrofes estan formades per dos versos consonants, que és la forma més senzilla de versificació, se'n diuen avariats o rodolins; si cada estrofa conté tres versos s'anomena tercet; si en conté quatre, quartet; si en té cinc quintet, etc.

Exemples d'ariats:

*Mai farà discursos bons
qui s'atipi de sigrons.*

*El qui acostuma bé anar
ben poc s'haurà de purgar. (1)*

El tercet està constituït per tres versos que combinen en consonant el primer i el tercer; el segon queda lliure, però ha de combinar amb el primer i el tercer de l'estrofa següent, per exemple:

*L'història no diu de Cristo,
tant si ho creus com si no ho fas,
que hagués encès mai cap misto.*

*No et pensis que Sant Tomàs,
per més que la gent t'ho digui,
escrigués amb llum de gas. (2)*

El quartet consta de quatre versos que combinen de dues maneres diferents: primer amb tercer, i segon amb quart o bé primer amb quart i segon amb tercer.

Exemple de la primera combinació:

*Ja ressuscita ma alegria morta,
he realitzat mon somni, tinc el dit:
el dit d'Echagüe; bà, tanquem la porta
que vull passar un «rato» divertit. (3)*

Exemple de la segona combinació:

*Del cementiri al repòs
varen deixar una vegada
una caixa despintada
i un taüt del tot luxós. (4)*

Si el quartet combina el segon vers i el quart amb assonància i el primer i el tercer són lliures, rep el nom de cobla i si continuen els versos combinant un per altre amb el mateix assonant s'anomena romanso.

Exemple de cobla:

*La Mare de Déu
quan era xiqueta
anava a costura
a aprendre de lletra. (5)*

Exemple de romanso:

*El fill era fort i jove,
el pare vell i malalt;
vet aquí que el fill un dia
així al pare va parlar:
—Jo conec un senyor metge
molt entès pel vostre mal
emboliqueu-vos la manta
que l'anirem a trobar.
Etc., etc. (6)*

En el número vinent continuarem parlant d'altres combinacions poètiques.

SOS

- (1) Els cent consells del Consell de Cent.
- (2) Idem. però adobats.
- (3) La butifarra de la Llibertad.
- (4) Bori i Fontestà.
- (5) Popular.
- (6) Bori i Fontestà.

Amor... perquè ens enganyes?

Fa poc temps vaig conèixer una noia. La coneguí en un dels primers balls de Carnaval. D'entremig de tot un estol de poncellines, encara per badar, era la que més sobresortia, la que més jo admirava; ella era, l'única d'aquell que em tenia preocupat el pensament.

Toquen un ball, un altre i un altre, i jo encara estava davant d'ella aturat, embadalint-me en la seva contemplació i no atrevint-me a anar-la a buscar perquè la veia massa bella i perquè tenia por d'una «carbassa». Tot de cop em decideixo. Mi atanso, i en veu baixa, perquè ningú no sabés el què li deia, li pregunto si balla. Em contesta que no, tot agafant-se en el meu braç. Quin moment aquell, en sentir son contacte! El tenir la seva cara de nina tan vora la meva em deixà atabalat; no sabia el que tocaven, no podia tampoc preguntar-li res, perquè tot el que volia dir-li em quedava aturat, em quedava glaçat al pensament; tot de cop, i en un esforç de flaqueza, em sortiren aquests mots: Es d'aquí Girona vostè? «Sí», em digué, tot escapant-li una

rialleta, que em deixà entreveure, de la seva boqueta unes dentetes fines com de vori.

Durant aquell ball no vàrem dir-nos quasi cap més paraula. N'hi vaig prometre dos més durant els quals ens parlàrem de mantes coses. Les que jo li explicava ho trobava d'allò més ensopit. En canvi el que ella em deia m'agradava, sentia com un desig d'estar contínuament escoltant-la.

Acabaren el ball; jo vaig quedar-me estintolat a la porta de sortida, esperant que ella passés; marxava amb una seva amiga. La vaig aturar preguntant-li si el diumenge següent vindria, si em guardaria algun ball. Ella em mirà, i em digué que sí. Ho féu tan fixament, que aquella mirada dels seus ulls blaus, d'un blau cel tan clar que un hi queda marejat, em quedà clavada, em quedà fixada, enganxada en la meva imaginació, de tal manera, que en tot el temps que vaig tardar a arribar a casa no se'm volgué apartar la seva imatge del meu pensament. Estava tan ben retratada, que en tot el curs del sopar no vaig saber el que menjava.

En ésser al llit, em vingueren uns somnis espantosos: que ella no em volia, que em mirava amb una rialleta sornaguera, mofant-se de tot el meu dolor. Veia a tot arreu unes grans ombres ballant una dansa «macabra» entorn d'un gros foc. M'hi tiraren, i tot recargolant-me en les seves flames, vaig quedar adormit.

(seguirà)

ENRIQUELM

Notícies locals

L'enterrament de Rafel Turón i Bofill— Dijous va tenir lloc l'enterrament del secretari de l'Ajuntament, Rafel Turon i Bofill.

El difunt portava més de cinquanta anys de serveis en el nostre municipi, demostrant ésser sempre molt complidor de sos deures.

Ente la fúnebre comitiva, a més a més dels familiars i autoritats, hi havia nombrosos veïns i representacions de Santa Eugènia i Girona.

Ens adherim de tot cor a la manifestació de dol, i rebin els seus familiars el nostre més sincer condol.

Subscripció oberta per a adquirir un quadre del nostre Aguilera.— Mariano Paniello, 5 pessetes; Centre Republicà, 10.

Subscripció a favor de les famílies dels capitans Galán i García Hernández i altres víctimes dels darrers successos.— Antoni Pujol, 5 pessetes; Josep Puig, 2; Miquel Costabella, 2; Josep Peracaula, 2; Ramon Gispert, 1; Ismael

Calzada, 1; Jaume Falgous, 1; Emili Pibernat, 10; Jaume Comte i Canyelles, 5; Joaquim Canals, 8; Joan Gispert, 2; Joan Puig, 1; Enrich Boch, 1; Josep Esteve, 5; Jesepe Puig i Trabuieig, 2; Lluís Bonavia, 2; Joan Roura, 1; Francesc Romeu, 1; Josep Planas, 0'50; Jaume Bres, 1; Uu republicà, 1; Narcís Prunell, 5; Josep Teixidor, 1; Narcís Almeda, 1; Joaquim Triola, 1; Pera Brugué, 2; Joan Garcia, 1; Josep Feliu, 1; Miquel Triola, 1; Miquel Roca, 1; Florenci Llenas, 1; Narcís Bosch, 2; Pere Riera, 2; Manel Comas, 1; Leonci Guardiola, 1; Josep Fusté, 1; L. de C. G., 2; Joan de Terra Lliure, 1.

Continua oberta la subscripció en el «Centre Republicà». Esperem que els nostres conyeïns sabran donar, una vegada més, una prova de civisme.

Tirant pedretes

=L'altre dia vàrem sentir:

—Sigui la darrera vegada que em fassis un petó.

—Essent així, doncs, val més que «partim»; noia. Quina vida la meva si em casava amb tu!

—Quan siguem casats, ja t'ho dic, fes-me'n tants que vulguis. Però ara, no.

—El «ditxo» diu:

Una noia que no es deixi besar,
el joves no han de voler-s'hi casar,
puix és una euga de mal ferrar.

Vols dir, Ramonet?

~~~~~

Joaquim Canals (a) Sord (Hostal Nou)
Vins, menjars, comestibles.

Carretera de Girona - Veïnat de Salt

~~~~~

=Diumenge passat, cap allà entre vuit i nou del vespre vàrem veure una parella abraçada darrera un arbre de la carretera. Seny, jovent, seny, o del contrari haurem de cridar al «sometent»!

=La Maria, duu al llavi el somris;
en Conrad la seriositat a la faç,
però, malgrat això, són una parella feliç
que a tothora freturen el gran enllaç
per aimar-se fins aquell moment trist
que tots en diem traspàs.

=El més ufanós dels nostres «Quimets» es vol passar a detectiu. Però, no us alarmeu; només es proposa desem-

mascarar la «Dona Misteriosa». Tanmateix, Quimet, hauràs de suar molt per assolir-ho.

=Per correu aerí: «Un d'aquests dies, en el «Centre d'Unió Republicana», de Girona, en Serra «dels bous» es posà a cridar el moble de luxe que té trastocat a en Gregori, i una nena que ho sentí li contestà que a «Can Noranta-Cinc» hi havien armaris-mirall de tres pessetes. Apa, «Mlíu», si te'n convé algun, ja ho saps.—*La Dona Perillosa*».

=El degà dels nostres solters vol abandonar la vida de platxeri. Està decidit a casar-se i a ésser un perfecte pare de família. Escollirà la donzella o vídua per merèixer que més s'acosti a les seves preferències, d'entre les que se li ofereixin. Poden, doncs, les aspirants, trametre-li, ja des d'avui, les *senyes* especials, físiques i psíquiques, que les caracteritzen: estatura, color dels ulls i cabells, circumferència toràcica, capacitat cranial, afició a la pintura, facultats acrobàtiques, coneixements culinaris, etc.... Es una bona ocasió que no es presenta cada dia. Cal aprofitar-la.

=Aquella simpàtica «rossa» (¡miracles de la ciència!) de Santa Eugènia, dies passats conversà llarga estona amb sis—només mitja dotzena—joves molt elegants. Doncs, bé, Maria, prega a Déu que n'hi hagi un que pensi sempre en tu.

=Sovint, mentre la Pepeta està fent la bugada (¡quina llàstima de mans de seda!) en Pau li està llegint novel·letes sentimentals. Deu ésser per a transportar-la als sublims paradisos del romanticisme. És tan prosaica la vida!

▲▲▲▲▲

**Ja podeu baixâ i pujâ,
córrer la «Ceca» i la «Meca»;
que per bon vi i excel·lent «teca»,
com l'Hostal Nou res no hi ha.**

▼▼▼▼▼

=L'Andreuet, aquell artiller tan «campechano», el senyor «Marquès de la Llauna» més ben dit, està content. El veureu ramblejar per Girona amb el somris pintat al rostre i marcant la bomba esfereïdora que porta al coll de la guerrera. ¿No sabeu per què tot això? Doncs, tot plegat per res. Està esperant aquella moreneta de les seves il·lusions perquè li cridi amb un to tot reganyós: Andreuet, vina aquí!.. ¿No és veritat que a tots ens agradaria això?

=Ens han tramès una «pedreta» dedicada a la Núria de l'Hostal Nou, en la qual un hom aboca tot un enfilall de paraules castisses, en vers i en castellà «a todo trapo», que

ens han fet enternir de debò. Si no hagués estat per la temença de resultar-ne les víctimes innocents, l'hauríem puçada.

=Avisem a tot el jovent d'aquest poble, tant nois com noies, que d'ara en avant s'abstinguin de fer certes coses a la via pública. encara que sigui a l'ombra d'un arbre o en un reconet amagat, doncs ens hem enterat que l'Agència de detectius «Ben-As-Tres», ha posat una Sucursal en aquest poble.

Posem al corrent d'això als enamorats, (encara que ho siguin a l'últim grau) perquè tinguin més compte amb el que fan, doncs seria molt lamentable que dits subjectes s'interessin de moltes coses i ho publicuessin en aquest periòdic.

Esport

DIUEN:

Que el «Grup Excursionista Germanor» té projectades dues sortides.

Que una és l'ascensió a Puig Sacalm.

Que l'altra serà a Andorra.

Que qui no s'en fa soci és que té pa a l'ull.

Que amb els beneficis que porta és cosa de no badar.

Que quan siguin prous, no en voldran més.

Que els aficionats al futbol es queixen perquè no hi ha camp.

Que tots diuen perquè no s'en preocupen.

Que els qui parlen mai passen a davant.

Que si fossim tots plegats els que féssim els possibles potser ja n'hauria.

Que hi ha un senyor que ens l'arrendarà.

Que es cosa de no adormir-se.

Que en «Nitús» encara té pretensions.

Que es pensa que els del «Girona F. C.» l'aniran a buscar a casa seva com feien els del «Salt» quan s'havia de jugar.

Que en Soler i en Fita juguen amb el «Girona F. C.»

Que en Vilagran ja n'es gat vell.

Que aviat li faran un monument.

Que volen esperar que creixi

Que el «Palafrugell» voldria tenir un canvi d'impressions amb en Plana.

Que en Sambola i en Pardo són els millors atletes del poble.

Sastreria Jaume Bosch

(a) REPLANS

«Trajos» de temporada. Gèneres immillorables i variadíssims. Preus econòmics. Vestir-se en aquesta casa és fer un negoci innegable.

ESMERADA CONFECCIÓ

Carrer de la Princesa

SALT

Tos - Bronquitis
Catarros - Asma

L A M E D O R
P E C T O R A L

(REGISTRADO)

Más de 200 años de éxito en todas las enfermedades del Pecho, Laringe, Bronquios y Pulmones. Poderoso Reparador de los órganos respiratorios

Cura Constipados, Gripe, Asma,
Catarros, Bronquitis crónica y toda clase de
TOS reciente o crónica

Para su uso léase el prospecto. **Precio 3'75 pesetas**

De venta en Farmacias y en Cruz Roja y José M.ª Pérez Xifra - Gerona

Depósito: Moncada, 10 y Barra de Ferro, 9

(FARMACIA FUNDADA EN 1598)

Imp. Jordà - Cort-Reial, 13 - Girona